

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členiek JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, v právnej veci žalobcu: **A.H., G.**, zastúpeného advokátom JUDr. P., so sídlom v B. proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát SOI Bratislava**, Prievozská č. 32, P. O. Box č. 29, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. K/0833/08/05 zo dňa 10.5.2007, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/48/2007-36 zo dňa 24.10.2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/48/2007-36 zo dňa 24.10.2007 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. K/0833/08/05 zo dňa 10.5.2007, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. K/0833/08/05 zo dňa 8.1.2007 o uložení žalobcovi poriadkovej pokuty v sume 50.000,-Sk (1.659,70,-€) podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu

vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov pre marenie výkonu kontroly (ďalej len zákon).

Krajský súd tak rozhodol potom, čo po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie i postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom. Námietku žalobcu, že písomností od žalovaného mu neboli doručené z dôvodu poškodených schránok v bytovom dome, kde má miesto podnikania nepovažoval súd za akceptovateľnú s tým, že podľa jeho názoru, podnikateľ má byť pri plnení svojich podnikateľských záväzkov aktívny, má si byť vedomý včasného splnenia svojich zmluvných povinností a má mať aj adekvátnu zodpovednosť za bezpečné ukladanie úradných zásielok, napr. zariadením P. O. Boxu. Uviedol, že žalobca vedel, resp. mu mohol byť známy inšpekčný záznam zo dňa 4.11.2005 a teda sám mohol bez predvolania správneho orgánu umožniť vstup na miesto svojho podnikania. Súd neprihliadol ani na námietku ohľadne výšky uloženej pokuty a pripomenul, že pri uložení pokuty sa prihliada na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania a ak správny orgán uložil pokutu za marenie výkonu štátnej kontroly na maximálnej možnej hranici, zrejme na to mal dôvod, najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že ani po značnom časovom odstupe od prvého vydania rozhodnutia nemal správny orgán umožnené kontrolo vykonať. S odkazom na ustanovenie § 2 písm. f/ zákona súd za relevantné nepovažoval ani tvrdenie žalobcu, že sa zaoberá len poskytovaním rôznych služieb a nie predajom tovaru.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie, ktorým rozsudok žiadal zmeniť, žalobe vyhovieť a priznať mu trovy konania, z dôvodu že správny orgán nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súdu vytýkal, že nevzal do úvahy, že je starobným dôchodcom, ktorý si len minimálne privyrába podnikaním a uložená pokuta je likvidačná a ohrozuje jeho výživu, život a zdravie. V tomto prípade sa necíti byť vinným a svojím konaním nemaril vykonanie kontroly. Poukázal na to, že žalovaný pri svojej kontrolnej činnosti väčšinou osobne navštevuje prevádzky podnikateľov, no jeho nevyhľadali ani raz, predvolania mu neboli doručené a do dnešného dňa kontrola vykonaná nebola.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že všetka písomná agenda bola žalobcovi doručovaná na adresu miesta podnikania uvedenú v živnostenskom registri. Doporučené zásielky sa vracali

z dôvodu, že žalobca si ich neprevzal v odbernej lehote a preto ich správny orgán považoval za doručené. Toto konanie žalobcu klasifikoval ako marenie výkonu kontroly, keďže v dôsledku toho, že žalobca nereagoval na predvolania žalovaného a nedostavil sa na inšpektorát (9.5.2005, 1.8.2005, 24.10.2005) kontrolu nebolo možné vykonať. Stotožnil sa s názorom krajského súdu, že žalobca – podnikateľ má mať adekvátnu zodpovednosť za bezpečné ukladanie úradných zásielok a je v jeho záujme zabezpečiť spôsob doručovania tak, aby mohol plniť svoje povinnosti. K výhradám žalobcu, že zamestnanci žalovaného ho ani raz nekontaktovali a že doteraz nevie, o aké sťažnosti išlo, uviedol, že v súvislosti s podnikateľskou činnosťou žalobcu došlo žalovanému niekoľko podnetov a práve k ich prešetreniu bol žalobca opakovane predvolávaný do sídla inšpektorátu, kde by bol žalobca s konkrétnymi podnetmi oboznámený.

V súvislosti s námietkou ohľadne výšky pokuty žalovaný uviedol, že pri jej uložení prihliadal v zmysle § 9 ods. 5 zákona na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania, ktorým žalobca neumožnil vykonanie kontroly a to aj napriek tomu, že mu boli predvolania zasielané s dlhším časovým odstupom a prípadne príjem plynúci z podnikania resp. majetkové pomery sankcionovaného nie sú skutočnosťou, na ktorú sa prihliada.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v intenciách dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 10. februára 2009, po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§156 ods. 1 a 3 OSP).

Zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že prvostupňový správny orgán žalobcovi opakovane doručoval predvolania zo dňa 14.4.2005 na deň 9.5.2005, zo dňa 6.7.2005 na deň 1.8.2005 a zo dňa 4.10.2005 na deň 24.10.2005, na adresu uvedenú v živnostenskom registri ako adresa miesta podnikania žalobcu. Keďže sa všetky zásielky vrátili správnomu orgánu s vyznačením „adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote“ a iná adresa správnomu orgánu nebola známa, prvostupňový

správny orgán rozhodnutím zo dňa 10.1.2006 uložil žalobcovi pre marenie výkonu kontroly pokutu vo výške 50.000,-Sk (1.659,70,-€).

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím zo dňa 26.10.2006 napadnuté rozhodnutie ako nepreskúmateľné a nedostatočne zdôvodnené zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 8.1.2007 uložil žalobcovi poriadkovú pokutu vo výške 50.000,-Sk (1.659,70,-€) pre porušenie povinnosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona, pretože žalobca neumožnil vykonať kontrolu – prešetriť podnety spotrebiteľov č. 182/05 a č. 303/2004, nereagoval na opakované predvolania a na príslušný inšpektorát sa nedostavil, pričom všetky písomnosti adresované žalobcovi sa vrátili z dôvodu, že žalobca si ich v odbernej lehote neprevzal a iná adresa na doručovanie žalobcovi správnejmu orgánu nebola známa.

V odvolaní proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu žalobca namietal, že v období od 10.1.2006 do 8.1.2007 nedošlo k žiadnej komunikácii medzi ním a správnym orgánom a tvrdenie, že pri opakovanom prejednaní veci mal vychádzať správny orgán zo skutkového stavu zaznamenaného v inšpekčnom zázname zo dňa 4.11.2006, považuje za klamlivé. Namietal, že právny dôvod jeho predvolania mal spočívať v predložení živnostenského listu a pečiatky firmy, ktoré si ale žalovaný mohol zaobstaráť na obvodnom úrade v Košiciach a iný dôvod kontroly nebol uvedený. Podľa jeho názoru riaditeľ SOI zneužíva právomoc verejného činiteľa, vykonáva ju v rozpore so zákonom a prvostupňový orgán nerešpektoval rozhodnutie nadriadeného orgánu zo dňa 26.10.2006 a naďalej bezprecedentne vyhotovoval nehodnoverné podklady a kauzu v jeho neprospech.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že nespolupráca žalobcu bola oprávnene klasifikovaná ako marenie výkonu kontroly (§ 9 ods. 2 zákona) a predloženie živnostenského listu a pečiatky žalobcu bolo potrebné ku samotnej kontrole. K neuvedeniu dôvodu kontroly žalovaný poukázal na skutočnosť, že inšpektori SOI sú podľa § 5 ods. 6 zákona povinní pri kontrole zachovávať mlčanlivosť a s konkrétnymi podnetmi by bol žalobca oboznámený pri kontrole, ku ktorej však nedošlo, pretože žalobca sa napriek opakovaným predvolaniam na kontrolu nedostavil a svoju neúčasť nijako neospravedlnil. Vysvetlil, že v prvostupňovom rozhodnutí zo dňa 8.1.2007 došlo k preklepu v označení

dátumu inšpekčného záznamu (4.11.2006 namiesto 4.11.2005) a zdôraznil, že prvostupňový orgán svojím rozhodnutím rešpektoval rozhodnutie odvolacieho orgánu zo dňa 26.10.2006. K výške uloženej pokuty uviedol, že prihliadol najmä na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky – že účastník neumožnil kontrolnému orgánu vykonať kontrolu, čím nesplnil povinnosť v zmysle § 7 ods. 2 zákona tým, že doklady, ktoré je SOI podľa § 4 ods. 3 písm. b/ zákona oprávnená požadovať od kontrolovaných osôb, účastník konania nepredložil ani po opakovaných predvolaniach. Dodal, že sankcionovaným konaním nebolo umožnené dozornému orgánu prekontrolovať dodržiavanie zákonom stanovených povinností.

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 zákona orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa § 3 ods. 2 zákona Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo"). Člení sa na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave (ďalej len "ústredný inšpektorát") a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len "inšpektorát"), a to:

- a) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj,
- b) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj,
- c) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj,
- d) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj,
- e) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj,

- f) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj,
- g) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj,
- h) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

Podľa § 4 ods. 3 písm. b/ zákona slovenská obchodná inšpekcia je pri kontrole oprávnená požadovať od kontrolovaných osôb potrebné informácie a doklady.

Podľa § 7 ods. 2 zákona kontrolovaná osoba je povinná umožniť inšpektorom prizvaným osobám vykonať kontrolu, najmä umožniť vstup do objektov, prevádzkarní, na pozemky a do iných priestorov, ktoré súvisia s predajom výrobkov a poskytovaním služieb.

Podľa § 9 zákona inšpektorát môže uložiť kontrolovanej osobe, ktorá marí, ruší alebo inak sťažuje výkon kontroly, poriadkovú pokutu do 50 000 Sk, a to aj opakovane (ods. 2).

Pri uložení pokuty sa prihliada najmä na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania (ods. 5).

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel, k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru o nespochybniteľnosti zistenia správneho orgánu o tom, že konaním (resp. nekonaním) žalobca porušil povinnosť podľa § 7 ods. 2 zákona tým, že zmaril vykonanie kontroly, bolo potrebné rozsudok súdu prvého stupňa ktorým dôvodne zamietol žalobu, považovať za správny.

Ani v rozsahu podaného odvolania odvolací súd nezistil také pochybenia napadnutého rozhodnutia odporcu resp. konania, ktoré mu predchádzalo, ktoré by spochybnili jeho zákonnosť a odôvodňovali jeho zrušenie.

Žalovaný si pre svoje rozhodnutie zadovážil dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých správne zistil skutkový stav a aplikovaním príslušných zákonných ustanovení ustálil správny právny záver. Nie je sporné, že pokuta bola uložená v medziach stanovených zákonom a žalovanému nemožno vyčítať, že pri rozhodovaní o jej výške vychádzal z kritérií stanovených v § 9 ods. 2 zákona, najmä ak žalobca žiadny dôvod pre prípadnú moderáciu pokuty v správnom konaní neuvádzal, ale trval na svojej nevine. Na všeobecné ničím nepodložené námietky žalobcu vytykajúce nezohľadnenie jeho majetkových pomerov uvádzané až v súdnom preskúmvacom konaní preto nebolo možné prihliadnuť.

Tvrdenia žalobcu, že žalovaný pri kontrolnej činnosti osobne navštevuje prevádzky podnikateľov, no jeho nevyhľadali ani raz, súd nepovažoval za relevantné, poukazujúc na oprávnenia žalovaného vyplývajúce z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona (písm. b/), v zmysle ktorého je príslušný správny orgán oprávnený od kontrolovaného subjektu požadovať potrebné informácie a doklady. Žalovaný žalobcu opakovane vyzýval, aby sa dostavil na príslušný inšpektorát za účelom vykonania kontroly, kde by bol oboznámený s obsahom doručených sťažností v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou a aby predložil živnostenský list a pečiatku. Žalobca však zásielky nepreberal (pričom nemožno prihliadnuť na jeho tvrdenia o neprispôsobivých obyvateľoch bytovky, v ktorej má sídlo, pretože mal možnosť zabezpečiť si doručovanie písomností súvisiacich s jeho podnikaním iným spôsobom, najmä ak vedel o tom, že schránky bývajú vykrádané), iná adresa na doručovanie žalovanému nebola známa a preto žalovaný túto nečinnosť žalobcu dôvodne posúdil ako marenie výkonu kontroly.

Z uvedených dôvodov sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil so skutkovými i právnymi závermi krajského súdu a keďže odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť jeho rozhodnutia, napadnutý rozsudok bolo potrebné podľa § 219 OSP potvrdiť.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo nebol v konaní úspešný a žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 10. februára 2009

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.

predseda senátu